

Η θέση της γυναίκας στην αρχαία ελληνική θρησκεία και γενικότερα στην αρχαία ελληνική κοινωνία.

Η γυναίκα στην αρχαία Ελλάδα ερχόταν αρχικά αντιμέτωπη με το να της επιτραπεί να ζήσει καθόσον η γέννηση της θεωρούνταν επιπρόσθετο, ανώφελο έξοδο για τον «οίκο» και ενέπιπτε στην επιλογή του εκάστοτε πατέρα. Μετέπειτα, δεν είχε τη δυνατότητα διατήρησης οικογενειακού ονόματος, ούτε ν' αποκτήσει περιουσιακά στοιχεία, κι αυτό αποτελεί απότοκο της επικράτησης του πατριαρχικού συστήματος. Επιπλέον, δεν θεωρούνταν ικανή να ελέγχει μυαλωμένα, λογικά, συνετά τον εαυτό της από άποψη βιολογική και ψυχολογική, διότι δεν δύναται ν' αντισταθεί σ' εξωτερικά ερείσματα, ανάμεσά του και του συναισθήματα.

Το μικρό κορίτσι αναθρεφόταν με τη φροντίδα της τροφού ή παραμάνας στα γυναικεία διαμερίσματα, όπου η μητέρα μεγάλωνε τα παιδιά και ύφαινε. Ενόσω ήταν η διεύθυνση όλων των πρακτικών ζητημάτων του νοικοκυριού, όπως τόνισε ο Ησίοδος. Ωστόσο, αιώνες αργότερα ο Αριστοτέλης και ο Ξενοφώντας, έκριναν τον γάμο εμπορική συμφωνία. Από νομική άποψη το σύστημα στην κλασική Αθήνα ήταν έτσι διαμορφωμένο ώστε μέσω της γυναίκας να εξασφαλίζεται η κληρονομιά... Συγκεκριμένα, ο γάμος δεν απαιτούσε τη συγκατάθεσή της και τα μόνο αποκτήματα που είχε ήταν τα ενδύματα και τα κοσμήματά της, με άλλα λόγια περνούσε από την προστασία του ενός κυρίου – του πατέρα – στα χέρια του επόμενου – του συζύγου.

Σε κοινωνικό επίπεδο, συμμετείχαν στις κυριότερες θρησκευτικές τελετές της πόλης. Στα Λήνιαια και στα Ανθεστήρια προς τιμήν του Θεού Διόνυσου. Στη δεύτερη εορτή υποδέχονταν τη γιορτή του ερχομού της άνοιξης, των πρώτων λουλουδιών, καρπών και του νέου κρασιού – διαρκούσε τρεις ημέρες και έπαιρναν μέρος στην μεγάλη πομπή στα Παναθήνια, προς τιμήν της Θεάς Αθηνάς. Αναλυτικότερα, όλο το χρόνο τέσσερεις κοπέλες από καλές οικογένειες ύφαιναν το ιερό πέπλο, το οποίο ήταν κίτρινο και αναπαριστούσε σκηνές από τη Γιγαντομαχία. Ουσιαστική και αποκλειστική συμμετοχή είχαν στα Θεσμοφόρια, τα οποία προς τιμήν της Θεάς Δήμητρας. Τονιζόταν ο ρόλος τους στη γονιμότητά τους και συμβολικά στη ευφορία της καλλιεργήσιμης γης.

Διαρκούσε μέρες, παιδιά που είχαν ανάγκη από θηλασμό τα έπαιρναν μαζί τους. Οι σύζυγοι δε δύνανται ν' αρνηθούν, αλλά αναλάμβαναν και τα προβλεπόμενα έξοδα.

Πηγές που χρησιμοποίησα:

<https://eclass.upatras.gr/modules/document/file.php/LIT1916/%CE%9F%CE%B9%20%CE%B3%CF%85%CE%BD%CE%B1%CE%AF%CE%BA%CE%B5%CF%82%20%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD%20%CE%B1%CF%81%CF%87%CE%B1%CE%B9%CF%8C%CF%84%CE%B7%CF%84%CE%B1.pdf>

Και

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%93%CF%85%CE%BD%CE%B1%CE%AF%CE%BA%CE%B5%CF%82_%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD_%CE%B1%CF%81%CF%87%CE%B1%CE%AF%CE%B1_%CE%95%CE%BB%CE%BB%CE%AC%CE%B4%CE%B1

Ευγενία Διαμαντοπούλου

Α'1